

AMI VAN ÉS AMI LESZ

Írta: C. Jinarajadasa

A mű eredeti címe:

IS AND IS-TO-BE

BY

C. Jinarajadasa

THE THEOSOPHICAL PUBLISHING HOUSE

Adyar, India

First Edition 1940

Second Edition 1941

Third Edition 1946

Platónnak és Plótinoszhoz ajánlva, annak bizonyosságául, hogy az övéik egyike ma is a Földön jár.

Fordította: Bárány Károly 2022.

MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

I. fejezet

Ha hiszünk abban, hogy létezik egy Isteni Tudat, aki minden eseményt irányít, akkor szükségszerűen hinnünk kell abban is, hogy Ő nem lehet elégedett ezzel a világgal úgy, ahogy ez ma van. Ha minden helyesen gondolkodó férfi és nő mindenütt a világon immár lelkes reformer is, akkor Istennek milliószor és milliószor nagyobb reformernek kell lennie. Biztosan állandóan azt tervezi, hogy a dolgok ezen rendszerét, amelyet mi Fejlődésnek nevezünk, valami jobbra formálja, ahol nem lesz tudatlanság vagy nyomorúság, nem lesz rútság vagy megaláztatás.

Amikor eszméink ezt a gondolatmenetet követik, akkor azt kezdjük feltételezni, hogy az "életnek" két Valóság közötti kölcsönhatásnak kell lennie. Az első Valóság ez a Világ, AMI VAN; ami a mai emberiségből áll, ahogyan van, az egymás közötti és az őket körülvevő teremtményekkel, tárgyakkal és folyamatokkal való összes kapcsolataival együtt.

Van azonban egy másik Valóság is, amely az a Világ, AMI LESZ. Ez a Tökéletesség felé vezető "Isteni terv", amelyet a teozófusok a "Világ Óstípus"-ának neveznek, és amelyet a platonisták úgy határoznak meg, mint minden dolgok alapját a látható és láthatatlan világokban.

Ha ezt a két Valóságot térben akarjuk látni, akkor úgy tudjuk elképzelni, hogy az, AMI LESZ, úgy lebeg az AMI VAN felett, ahogyan egy mágnes lebeg egy halom vasreszelék felett, és igyekszik magához vonzani azokat, hogy egyesüljenek vele.

Hogyan ismerhetjük meg mi, akik az AMI VAN-ban vagyunk, azt, AMI LESZ? Mert csak így irányíthatjuk lépteinket tévedhetetlenül a Megváltás felé vezető útra, és kímélhetjük meg magunkat a mellékösvényekre való tévedéstől, ahol energiáinkat elpazaroljuk, és csupán szenvedést aratunk magunknak.

Sok tanító ajánlott már sokféle utat: de van olyan út is, amelyet csak kevesen fedeztek fel. Ez a Művészetek útja.

A költő, a festő, a szobrász, a zenész, a táncos, tehát tulajdonképpen minden igazi művész olyan ember, aki nem elégszik meg azzal, hogy a saját művészete nyelvén pusztán azt fejezze ki, AMI VAN; hanem úgy érzi, hogy feladata érzékeltetni azt, AMI LESZ. Általában nem tudja biztosan, mi ez a nagy misztérium, hacsak nem egy igazán nagy művész. Ilyen esetben viszont nagyon erélyes és határozott, és úgy válaszol a kritikusoknak, amint egy francia szobrász felelt: "A művészet az a csillag, amit én látok, ti pedig nem". A legtöbb művészhez azonban csak néha-néha jut el egy apró felvillanás abból a másik világból.

A művészeknek arról a másik Valóságról hozott üzenete számunkra csupán egy üzenet marad, valami, amit másoktól hallunk. Mi csak elhinni tudjuk, de nem ismerhetjük úgy, ahogyan ő tudni véli. Magunktól azonban csak addig nem tudjuk, amíg fel nem tettük a lábunkat a Magasságbeli Valósághoz vezető lépcső első fokára.

Ez a tudás akkor kezdődik, amikor mi is művészekké válunk. De hogyan? Ezt a problémát mindenkinek magának kell megoldania. Mindannyiunknak segít a keresésben az a tény, hogy mindnyájunkban ott lakozik a Művész, aki arra vár, hogy felszabaduljon, és élénk táruljon, mert Isten bennünk lakik, és Ő a Legfőbb Művész.

II. fejezet

Milyen módon tudatosulhat, hogy a Művész valóban bennünk lakik? Ehhez mindenekelőtt tisztában kell lennünk azzal, hogy ki a művész. Említettük, hogy a művész – az, akit "hivatásos művésznek" nevezünk – feladatának érzi, hogy érzékeltesse azt a Világot, AMI LESZ. Ebben a próbálkozásában bizonyosan igyekszik megfelelni a Tökéletesség mércéjének. Lehet, hogy nem határozza meg pontosan a Tökéletességet; de minden művész tudatában van annak, hogy a művészetében létezik a Tökéletesség, és hogy amit neki sikerül elérnie, az messze van attól. A tökéletességről szóló álmot Burne-Jones, a festő, a következőképpen írta le: "Egy festmény alatt egy gyönyörű, romantikus álmot értek valamiről, ami soha nem volt és soha nem is lesz - egy olyan fényben, amely szebb, mint bármely fény, ami valaha is ragyogott - egy olyan világban, amelyet senki sem tud meghatározni vagy felidézni, csak oda vágyakozni - és ahol a formák isteni szépségűek – azután úgy ébrednek fel, ahogyan Brunnhilde ébredt".

Rodin, a szobrász, másképpen fogalmazta meg a Tökéletességet, vagyis azt az Elérhetetlent, amit a művész megpróbál elérni. Egyszer egy tanítványa a műtermében azt mondta neki: "Boldogan halnék meg, ha egyszer egy remekművet tudnék alkotni". De Rodin azt válaszolta: "Nem, nem, az nem lenne boldoggá, mert még mindig kételkednél. Az ember mindig kételkedik, mindig!"

Ez a Tökéletesség, a Világ, AMI LESZ, nincs olyan messze a mindennapi tevékenységeink világától, hogy ne tudnánk megpillantani vagy megérinteni. Akkor érintjük meg, amikor valamilyen módon olyasmit teszünk, ami tökéletes. A "tenni" pedig azt jelenti, hogy gondolkodni, érezni vagy cselekedni. Ha valamilyen gondolatban, érzésben vagy cselekvésben tökéletes gondolatot, tökéletes érzést vagy tökéletes cselekvést tudunk megvalósítani, akkor művészekké válunk.

Gondoljunk arra, hogy a művészetben olyan ez, mint a virágoknál. Vannak apró vadvirágok és hatalmas nemesített rózsák, liliomok és lótuszok. De a legkisebb vadvirág szépségének tökéletessége sem kevesebb, mint a legpompásabb rózsáé. A zenében MacDowell "Egy vízililiomhoz" című műve éppoly tökéletes, mint Beethoven bármelyik szimfóniája, bár az előbbi olyan, mint egyetlen apró drágakő, az utóbbi pedig, mint számtalan pompás drágakő csillogása.

Hasonlóképpen, nem a gondolataink, érzéseink vagy cselekedeteink nagysága vagy kiterjedése tesz minket művésszé, hanem azok minősége. Egy nagy lélek nagy szeretete és egy gyermek kis szeretete között nincs különbség, ami a Tökéletességüket illeti. Mindkettő egyformán tökéletes, amint ez az igazság egy ír lánknak szavaiból is kiderül: "Az igazi szeretet olyan, mint egy kis hegyi tó; lehet, hogy nem túl mély, de mégis elég mély ahhoz, hogy a Napot, a Holdat és a csillagokat is befogadja".

"Hogy a Napot, a Holdat és a csillagokat is befogadja". Ebben rejlik önmagunk misztériuma. Tucatnyi erényben lehetünk hiányosak, de mégis van bennünk egy olyan erény, amely - ha engedjük megnyilvánulni - tökéletességben fog felvillanni. Lehet, hogy egész életünkben csak ez az egy felvillanás lesz, és több nem. De e felvillanás alatt a lélek a művész. Nincs magával ragadóbb misztérium, mint az a tény, hogy még a legelesettebb emberben is felragyoghat a legnagyobb nemesség egy villanása, ha az alkalom úgy hozza.

Minden férfi és nő, aki élete során tudatosan igyekszik megfelelni az igazságosság, a kötelességteljesítés vagy az önfeláldozás valamely normájának, nem is egyszer, hanem többször is a tökéletességben fog felvillanni. A tökéletes szeretet vagy gyengédség kimondatlan gondolata; egy

bármilyen szerény cselekedet, vagy áldozat: egy észrevétlenül folyó küzdelem a tisztaság és nemesség elérésére; mindezek olyan alkalmak, amikor a bennünk élő Művész azt hirdeti, hogy látta a Világot, AMI LESZ.

Akár lesz belőle később szobrász, festő, zenész vagy bármilyen más művész – akit így nevez a világ – akár nem, ha egyszer megnyilatkozott benne a művész, akkor örökre művész marad, bármilyen kevés tehetsége is legyen kezdetben az alkotáshoz vagy a megnyilvánuláshoz. Elég csak egyetlen egyszer meglátni vagy megérinteni a világot, AMI LESZ, és soha többé nem felejtjük el a létezését vagy a természetét.

"Nem teljesen emléktelen, és nem teljesen meztelen, hanem a dicsőség felhőinek nyomában jövünk el Istentől, Aki a mi otthonunk." (Wordsworth) Ez a mi hazánk állandóan áthatja a képzeletünket – és az igazi boldogság azé, aki hagyja, hogy a képzelete elvezesse őt abba a Világba, AMI LESZ.

III. fejezet

Mi különbözteti meg a képzeletet a fantáziálástól? Mert sok múlik azon, hogy ismerjük-e a kettő közötti különbséget.

Az ember azt mondhatja magának: "Ha lenne egymillió forintom, ezt és ezt tenném", és aztán képeket alkot a fejében arról, hogy mit akar tenni. De nincs nála az egymillió forint; az elméjével épített szerkezeteknek nincs valóságalapja. Ez a fantáziálás.

De tegyük fel, hogy a felhőket nézi, és megállapítja, hogy kis erőfeszítéssel, egy dombokkal és síkságokkal tarkított táj körvonalait látja, vagy várakat, vagy hatalmas méretű fantasztikus lényeket, vagy szárnyaikat kiterjesztő repülő angyalokat; ekkor a képzelet képességét használja. Hiszen a mentális struktúrái alatt tényleg van, bármennyire is csekély.

Bárhol, ahol a tapasztalat - akár fizikai érintkezésekből, akár érzésekből vagy gondolatokból származó - egy tényen alapszik, és ez a kiindulópontja egy bármilyen mentális struktúrának, amit az elme ilyenkor felépít, akkor az lehet futólagos és tűnékeny, ha kevés gondolati vagy érzelmi erő épült bele; vagy lehet ez a struktúra a Valóság egy aspektusának tükröződése is, ha a képzeletet mély gondolattal vagy érzéssel töltöttük meg.

Mert az "AMI VAN" és az "AMI LESZ" két világa még ebben az anyagszerű fizikai világban is összefonódik, mint a hosszanti és keresztirányú szálak, amelyek egy szövetet alkotnak. Hasonló módon a mi normális tapasztalati világunk is a Valótlan és a Valós két világegyeteméből áll, amelyek egymásba fonódnak és keverednek. De ahogyan lehetséges a szálak egyik csoportjának eltávolítása, hogy csak a másik maradjon meg, és ettől még mindegyik szál tisztán különálló és folyamatos marad, ugyanúgy lehetséges a Valós és a Valótlan szétválasztása is. Lehetséges-e egy rádió vevőkészülék hangolásának kis beállításával "kiszűrni" egy olyan állomást, amelynek hullámhossza zavarja azt az adót, amelyet hallgatni akarunk? Ugyanígy a gyakorlott képzelet is képes elvetni a Valótlant, hogy a Valósággal kommunikálhasson.

Ahhoz azonban, hogy ez a művelet sikeres legyen, a képzeletnek a felhalmozott múltbeli gondolatok és érzések nagy nyomása alatt kell működnie. Van olyan ember, aki vallásosan érez, de csak bizonyos

alkalmakkor és bizonyos körülmények között; az ilyen ember Isten iránti szeretetét vagy az igazságosság utáni vágyát csak csekély mértékben ösztönzik a múltbeli gondolatok és érzések, mert korábbi életének fő áramlata más csatornákon futott. A mély vallásos törekvés azonban az előző életekben megtapasztalt sok vágyódás és imádat eredménye. Amikor egy ilyen törekvésre képes ember használja a képzeletét, akkor mögötte ott van a múltbeli sok-sok szeretetből és áldozatból származó felhalmozott nyomás. Ilyenkor nem nehéz számára "kiszűrni" a Valótlant és "ráhangolódni" a Valóságra. Ha a képzelet mögött ilyen múltbeli nyomás van, akkor a híd az "AMI VAN"-ból gyorsan átvezet az "AMI LESZ"-be.

Ebben segít bennünket az a különös tény, hogy az "AMI LESZ" arra törekszik, hogy önmagába olvassza azt, "AMI VAN". A világegyetemet ugyanis a Teremtője úgy alkotta, hogy az tükrözze a végső Tökéletességet, az "AMI LESZ"-t, a Világ Őstípusát, amelyet Ő az idők kezdetén teremtett. Ez a Végső Cél, amely felé az egész teremtést egyfajta nagy belső nyomás hajtja. Ez a belülről jövő irány az, ami megmagyarázza az evolúció azon "hosszú távú tendenciáit" és a "legerősebbek szerepét", amelyek ma a biológusoknak fejtörést okoznak.

Továbbá a Belső Énünknek, annak az "Én"-nek, amely azt mondhatja: "Én vagyok Ő", az Őstípusok Világában van az igazi és örök élete. Az onnan a megtestesülésbe való leereszkedésünk olyan, mint egy labda leejtése, amelyet egy rugalmas gumikötéssel kötnek egy fenti gerendához; attól a pillanattól kezdve, hogy a labda leesik, feszültség keletkezik a kifeszített gumikötélben, és folyamatosan arra törekszik, hogy visszatérjen a normál hosszához.

Hasonló módon, amíg mi a Földön élünk "itt lent", addig "odafent", a láthatatlanban valami mindig vonz minket, hogy visszarántson a saját szférájába. Ezért van az, hogy amikor a képzeletünk mögött az igazság, a szeretet vagy a szépség iránti múltbeli vágyakozás nyomása van, elkezdünk kapcsolatba lépni az "AMI LESZ" világával, és így megtaláljuk az egyetlen vigaszt az életben, amely némi megnyugvást nyújt a lelkünknek.

IV. fejezet

Igazi és folyamatos elégedettség azé, aki az "AMI VAN"-on keresztül, meglátja az "AMI LESZ" felvillanását. A világ szemében a legnyomorultabb halandónak tűnhet; mégis a kezében tartja a Nagy Díj Gyöngyét.

Semmi sem lehet annyira visszataszító modern érzelmeinknek, vagy annyira érthetetlen elménk számára, mint a különböző vallások aszkétáinak hihetetlen önsanyargatásai. Sokunk számára a szeretet, a szépség és az öröm az "AMI LESZ" felfedezésének eszközei. Ezek az aszkéták azonban azt állítják, hogy ők is az "AMI LESZ"-szel, reményeik és álmaik világával kommunikálnak.

Nincs egy és egyetlen előre meghatározott módja annak, ahogyan az "AMI VAN" beleolvad az "AMI LESZ"-be. Annyi út vezet az önmegvalósításhoz és a boldogsághoz, ahány lélek van. Ha minden léleknek megvan a maga "keresztre feszítése", akkor megvan a "mennybemenetelének" sajátos módja is.

Mégis szükséges, hogy miközben az embert a karmája koncentrációja által keresztre feszítik, a keresztre feszítésre adott reakciója művészi legyen. Az örök élete szempontjából nem az a fontos, hogy mitől szenved és miért, és nem az, hogy minek örül és miért, hanem az, hogy hogyan szenved vagy

örül. Mert mindkét reakció, a kellemetlen és a kellemes is lehet művészi vagy művészietlen; mindkettő révén, amelyek az "AMI VAN" megtestesülései, lehetséges, hogy ha művészi módon reagál, akkor az "AMI LESZ" felvillanását nyerheti el.

A probléma tehát nem annyira az, hogy ki tanít meg minket az Igazságra, mint inkább az, hogy ki tanít meg minket a Tökéletességre. Mindkettő valójában olyan, mint egy érme elő- és hátlapja, és egyiket sem lehet elválasztani a másiktól. De az ember vérmérséklete és a világ azon korszakának alaphangja szerint, amelyben él, az "Út" számára az Igazság vagy a Tökéletesség keresésében rejlik.

Napjainkban, amikor a tudomány, a történelem, a gazdaság - más szóval az Evolúció - számtalan igazságát tárják az elménk elé, boldogságunkhoz ma kevésbé a helyes magatartás összefoglalójára van szükségünk, amit Igazságnak nevezünk, hanem inkább arra, amit Tökéletességnek nevezünk. Az a cél, hogy gondolatban, szóban és tettben tökéletesek legyünk, mert ez az, ami lépcsőfokról lépcsőfokra vezet minket egy aranylépcsőn felfelé, míg fel nem érünk a legfelső lépcsőfokra, ahonnan meglátjuk azt a "ragyogást, a fényt, amely soha nem volt, sem tengeren, sem szárazföldön". (Wordsworth).

V. fejezet

Valamikor az életében mindenki eljuthat ennek a lépcsőnek a tetejére. Alig van olyan fejlett lélek, aki nem pillantotta még meg ezt a Fényt. Hogyan jutott el odáig?

Sok férfi vagy nő a szerelem által. Sokféle érzelem létezik, amelyet a "szerelem" szóval írnak le, de csak egy olyan típus van, amely méltó erre a névre, amikor a szeretett személy egy időre az Istenség palástját ölti magára, és szerelmese térdre hullva előtte, így kiált fel: "Uram és Istenem!".

Más férfiak és nők számára a Fény egy másfajta személyiségen keresztül nyilatkozott meg: Isten egy küldötte, egy Tanító, egy Megváltó, egy Guru volt az ajtó, amelyen keresztül a Fény felragyogott. Talán olyan nagyszerű volt, mint Krisztus, Buddha vagy Sri Krishna, vagy nem olyan magasztos, inkább egy kisebb hírnök, aki ma is közöttünk jár, és az Útról beszél.

Isten szeretete és a szerelmes személy szeretete olyan, mint egy érme előlapja és hátoldala; egységet alkotnak, amelyet térben és időben kettősségnek látunk. Sok olyan szerető és bhakta van, akiben a kettősség még mindig megmarad; de vannak néhányan, akik túlléptek rajta.

Az Istent szerelemmel vagy szolgálattal köszönteni - és milyen igaz, hogy a szeretet egyben valódi szolgálat is - egyszerre végtelen ragyogás és végtelen tragédia. Ez egyszerre keresztre feszítés és mennybemenetel. Amíg az ember ember marad, még ha el is jut a Tökéletes Ember fokára, töviskorona nyugszik a fején. Ugyanakkor mégis tudja, hogy a mennyben él. Melyik igazi szerelmes, misztikus vagy szent ne érezte volna, amit egy odaadó ember mondott:

Egyszer Galileában járt

Aki Istent lehozta nekünk;

Akiknek a szemei megnyíltak,

Térdre hullva imádták Őt.

Bár töviskoronát viselt.

Mert Istent kinyilatkoztattad -

És az Istent lehoztad nekünk.

Én is térdre borulok előtted.

A sors ellen nem fellebbezek.

És viselem a fájó töviskoronát.

Sok emberhez akkor jutott el a Fény, amikor zenét hallgatott. Egy-egy zenemű különösen világosan megmaradt az emlékezetében, mert, ahogy hallgatta, egy időre mintha kinyílt volna egy ajtó, és az időn kívül az Örökkévalóságban tartózkodott, elfeledkezve az emberi fájdmáról, és csak az örök Béke tudatában volt.

Ugyanez az élmény másokkal is megtörtént, amikor dombok vagy hegyek között, vagy a tenger mellett voltak. Tenger és hegy, tó vagy tavacska, erdő vagy mező, és néha egy-egy virág is ajtót nyit azoknak, akiknek a szeme érzékeny a rajtuk átáramló Fényre.

VI. fejezet

Marad az a probléma, hogyan emlékezzünk mindig a Fényre, amelyet egyszer már láttunk. Mert a karmánk és a dharmánk - amit el kell viselnünk és meg kell tennünk - olyan nagy súllyal nehezedik ránk, hogy az "AMI VAN" gyakran elúzi az "AMI LESZ" emlékét. Mert az "AMI VAN" mindig velünk van. De valójában az "AMI LESZ" is mindig velünk van, csak tudatában kellene lennünk ennek a ténynek. Hogy hogyan? - hát ez a kérdés.

Csak egy módja van: keresni kell a Legmagasabbat. Az ilyen típusú lélek, mint amelyet említettünk, mindig az intuíció által érzékeli a Legmagasabbat. Nincs szüksége tanítóra, hogy megtanítsa neki, mi ez a Csoda. Mert legalább annyit mindig tudhat az intuíciójával: mi az, ami nem a Legmagasabb. Ez a bizonyosság elegendő számára a Legmagasabb megtalálása felé vezető hosszú útja kezdetén.

Az a lélek, aki egyszer már látta a Fényt, amely soha nem volt sem a tengeren, sem a szárazföldön, nem bűvölheti el magát sokáig a Valóságosnak álcázott Valótlan által. Egy ideig valóban félrevezetheti; de az Igazság felé tudja magát terelni, miközben a bűvölet ilyen időszakai egyre ritkábbá és ritkábbá válnak.

Ehhez az szükséges, hogy teljesen őszinte és igaz legyen. Sok ember a múltbeli eszméinek ruhájába burkolózik, és nem hajlandó azt félredobni, még akkor sem, ha azt kiáltja: "A jövő köntösét követelem". Azt hiszi, hogy a Fényért kiált, holott csak arra vágyik, hogy a Fény által önmagának némi dicső ragyogást adjon. Nem őszinte és nem igaz, bár szilárdan hiszi, hogy mindkettő. Ezért sok keserű csalódás vár mindannyiunkra, mielőtt megtudjuk, mit jelent teljesen őszintének és igaznak lenni.

Van bennünk egy erény, amely segít nekünk őszintének és igaznak lenni, amennyiben kifejlesztjük. Ez a nemesség érzése. A hősiesség elválaszthatatlan a lelkünk természetétől. Az önfeláldozás lényünk természetes áramlata; ennek az áramlatnak a napfényben szikrázva kellene végigfutnia lelkünk ruházatának minden szálán. De önzésünk és gyávaságunk a múltban, szemben a lelkünkben rejlő igazsággal, arra kényszerítette ezt az áramlatot, hogy mélyen a föld alatt fusson. Pedig állandóan áramlik, mélyen legbelül, önmagunkban. Áldott az ember, akihez eljön valaki - egy Tanító, egy Szerelmes -, hogy feltárja a nem-látó szemei előtt, hogy mi is ő valójában, és emlékeztesse őt arra az áramlatra, amely a lénye mélyén fut.

VII. fejezet

Aki tudja, hogyan kell művészi módon szenvedni, az sok olyan erényt kezd felfedezni önmagában, amelyekről nem is tudta, hogy léteznek. Mint a növény, amely felfelé küzdi magát a föld alól - mert a magban benne van a fény felé törekvő készlet - úgy van ez az ember lelkében is. Csak egyszer fedezze fel a Fényt, és őrizze meg az emlékét, és akkor szépségről szépségre tárul fel lelkében, ahogyan az esetlen magból is előbújik a levél, a gally és a virág szépsége.

Aki művészien tud szenvedni, az művészien tud örülni is. A fájdalomra vagy öröme adott durva reakciók, amelyek a fiatal és fejletlen lelkeket jellemzik, visszataszítóak számára. Nem veti meg őket, mert tudja, hogy egykor ő is hasonló módon reagált. De már kinőtte ezeket. Amikor a fiatalabb lelkek hívják őt: "Gyere, csatlakozz hozzánk, kiálts és táncolj, és légy boldog, ahogy mi boldogok vagyunk", nem tudja követni őket. Ő is tud boldog lenni, és velük együtt is, ha hagyják; de csak a maga nemesebb módján. Aki egyszer már megismerte azt, "AMI LESZ", soha többé nem hajthat térdet az előtt "AMI VAN". El tudja viselni és el tudja tűrni; de többet nem tehet.

Tudja, hogy azokat, akiket a sötétség vonz, nem maga a sötétség inspirálja, hanem csak a Fény néhány halvány, erősen fátyolos fény sugara, amely igyekszik áthatolni a sötétségen. Ő azonban a tiszta, fátyol nélküli Fényt keresi, és csakis azt a Fényt. Minden más számára csak árnyék.

VIII. fejezet

Az a lélek, akinek pontos ismerete (nem pusztá hite) van arról "AMI LESZ", állandóan tudatában van az igazság mércéjének. Az intuíció gyors ítéletet ad: "Itt igazság van, ott tévedés"; "Ez nem igazi szépség, hanem szépségnek álcázott csúfság"; "Ez az ember alapvetően jó, bár a látszat ellene szól, az a másik ember pedig szívében romlott, bár tettei igaznak tűnnek". És így tovább, az élet minden helyzetében a felvillanó intuíció irányítja őt.

De az intuíciója nem fog mindig felvillanni, hacsak nem engedelmeskedik az intuíció törvényeinek. Az egyik törvénye a következő: Ha egyszer, miután az intuíció megszólalt, a cselekvésben megtagadja azt, sok tévedés lesz a sorsa, és sok ebből következő szenvedés, mielőtt eltávolítva ezt a foltot érzelmi természetéről, az intuíció újra megszólalhat.

Az élet soha nem lesz könnyű annak, akiben ott van az igazság mércéje. Mert nem követhet egy mások által teremtett hagyományt, és nem csatlakozhat azok hitéhez és normáihoz, amelyek szembemennek

az ő mércéjével. Mindenáron hűségesen ki kell állnia a maga mércéje mellett. Ha ezt a legkisebb mértékben is elárulja, akkor érzelmi és mentális természete ettől kezdve megnyomorítottnak érzi magát. Az ily módon önmagában kialakult csavar nem is fog kiegyenesedni, csak sok szenvedés után.

Az "AMI LESZ" megismerése azt jelenti, hogy mindig a szív és az elme egészségének fog örvendeni. Ezt az egészséget mások érdekében meg kell őriznie, még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy egy emberként kell szembenéznie az egész világgal. A hasznossága a sokak szolgálatában attól függ, hogy különbözik-e tőlük abban, miszerint a Valóságnak az övékénél igazabb mércéjével rendelkezik.

IX. fejezet

Annak a léleknek, aki valamikor kapcsolatba kerül azzal "AMI LESZ", számos örökkévaló javai között lesz az, hogy számára a halál teljesen megszűnik.

Amikor először pillantja meg a Fényt, amely soha nem volt sem a tengeren, sem a szárazföldön, akkor elkezd felfedezni saját haláltalanságát is. A Fénnyel való egyé válás utáni intenzív vágyakozása arra készíti, hogy felismerje, hogy az ő valódi természete elválaszthatatlan az Őstípusok Világától, attól a legfelsőbb Valóságtól, ahol halhatatlan ragyogásban lakoznak azok az Isteni Ideák, amelyek az "AMI VAN" világában felfedezhető összes szépség, igazság és jóság meglelkesítői.

Ettől a pillanattól kezdve életének polaritása megváltozik. Már nem az "Én, ez a test és a lelkem" gondolata, hanem az "Én, a Halhatatlan, és ez a test, a börtönöm" vezet. Minden nap megbámulja börtönét, és csodálkozik, hogy ő, az Őstípus Elme Isteni Ideája, az Elpusztíthatatlan, a Változatlan, a Kortalan, egy olyan anyagból készült ruhát visel, amely mulandó, és a férfiaságból és erőből a gyengeségbe és öregségbe változik.

Vágyik arra, hogy kiszabaduljon börtönéből, de tudja, hogy nem törhet ki belőle erőszakkal, amíg az Isteni Teremtő el nem engedi. Mert tudja, hogy az Igazságosság uralkodik minden dolog felett, és hogy ha kívánsága ellenére fogva tartják - még azután is, hogy megismerte a Fényt -, annak az a célja, hogy valamilyen módon képessé tegyék őt arra, hogy teljesebben megvalósítsa saját Őstípus Természetét, mire eljön a szabadulásának ideje.

Így, bár az egész világ, mint Valóság, meghalt számára, és ő az árnyékok között él, mozog és játssza a szerepét, türelemmel lakik közöttük, várva a hívást, hogy elmehessen.

X. fejezet

A halál nem csak a maga számára szűnik meg, hanem eltűnik mindenből. Azok szemeinek, akik csak az "AMI VAN"-t, a Valótlant látják, a világegyetem egy színpad, ahová az élet belép, a halál pedig a sarokban leleskedik az életre. A természet addig mosolyog a teremtményekre, amíg azok fiatalok; de mosolygó álarca, csak a halál és a megsemmisülés zord arcát takarja.

De az "AMI LESZ" megpillantásával minden megváltozik. Az élet és a forma kölcsönhatása mögött rejlő misztérium feltárja igazságát. Az élet, formát teremt az anyagból, hogy az élet szükségletét szolgálva

harcainak csatateréként, játékainak színtereként, kísérleteinek laboratóriumaként szolgáljon. Amikor a munka - a harc, a játék vagy a kísérlet - befejeződik, az élet visszavonul, és a forma meghal.

De az élet nem hal meg, csak visszavonul láthatatlan otthonába. Magával viszi a tapasztalat és a bölcsesség gyümölcseit, hogy ott összehasonlítsa termését azzal, amit a dolgok Alkotója tervezett számára. Az Ő parancsára az élet visszatér, hogy új formákat építsen; ezek a régiek módosított változatai, de már közelebb állnak a "mennyei mintához".

Így lép be az élet korszakról korszakra, majd visszavonul, és újra belép. Nincs olyan földre hulló levél, amelyik a lehullásával együtt nem adná át az üzenetet saját újjászületéséről, amely egy még formásabb levélként fog bekövetkezni. Minden virág elhervad, de csak azért, hogy elmondja nekünk, hogy egy még szebb virágként fog újjászületni, amely az Őstípus Virág még nagyobb szépségét tárja elénk.

Bárhon is jelenik meg a halál – férfiak, nők és gyermekek, állatok és madarak, növények és fák, napok és világegyetemek esetében – ugyanazt az üzenetet közvetítik annak, aki ismeri azt "AMI LESZ". Számára nincs halál, hanem mindig csak az élet van, amely mindig arra törekszik, hogy még szebb ragyogást tárjon fel, és eszközként az anyagot, a formát, a növekedést, a hanyatlást, a felbomlást és az újjászületést használja, a Valótlan azon keretein belül, amelyeket mi éjszakáknak és nappaloknak nevezünk.

XI. fejezet

A halálnélküliség felfedezését egy még nagyobb felfedezés kíséri, mégpedig az Isteni Elme felfedezése, amely minden dolgok szerkezetét képezi. Akinek az érzelmei gyönyörködnek minden nemes és szépben, az minden egyes tárgyban, amelyet a természet formál, rejtélyt érez. A rejtély érzése még fokozódik, ha a tárgy geometriai mintázatot mutat. Egy virág ilyenkor többé válik, mint egyszerű virág; mert ablakként tárul fel, de hogy milyen rejtélyre, azt a szavak nem képesek meghatározni.

Ahogy a matematikus, aki egy adott egyenlettípushoz képlettel rendelkezik, és meglátja az egyes egyenletek szerkezetét; ahogy a botanikus az erdőben gyorsan összekapcsol minden egyes bokrot vagy fát annak családjával és fajával az evolúció létráján; úgy érzi meg a fejlett képzelet, hogy a természet minden egyes alkotása mögött egy geometriai tervrajz húzódik meg. Amikor ezt a mintázatot megérezzük, a mögöttes szépség érzete is elválaszthatatlanul megjelenik, még akkor is, ha a természet az adott esetben a megformáláskor egy tökéletlen dolgot alkotott.

Ahogy a szem a formák miriádjainak mindegyikét meglátja, a belső szem egyúttal egy másik formarendet is lát, amely minden egyes látható formához kapcsolódik. Ez a láthatatlan forma több, mint puszta szerkezeti forma; mert az élet olyan intenzitásával van feltöltve, hogy olyan, mintha a forma olyannyira az életbe szublimálódott volna, hogy a forma eltűnik, és csak az élet marad.

Ez a láthatatlan forma olyan gyönyörű, mintha a szépség lényegéből részesülne, hogy bármi, ami az anyagi forma legfőbb jellemzője - erősség, szimmetria, kecsesség, ritmus -, csak a végtelenül változó Örök Szépség egyetlen megnyilatkozásaként jelenik meg.

Amikor a szemlélt tárgy egy emberi géniusz alkotása, akkor az Örök Szépség még világosabban megmutatkozik. Egy olyan nemes-vonalú építészeti alkotás, mint a Parthenon, Praxitelész szobra,

Beethoven szonátája, mindezek és az ember más alkotásai a művészet számos területén gyorsan elvezetnek bennünket egy olyan világba, ahol az Örök Szépség tárul elénk, bár számtalan fátyol borítja. Akármilyen sok is a fátyol, felfelé vágyakozó természetünk úgy érzi, hogy minden vágya beteljesülésének küszöbén áll. Mert valójában az Istenség jelenlétében vagyunk, és tudjuk, hogy közel van a vele való egyesülésünk.

A bölcs elme és a tiszta szív számára a természet minden tárgya és az emberiség sorsának minden eseménye egy belső szerkezetet tár fel, ahol az Isteni Teremtő - aki a Szeretetet, az Igazságot és a Szépséget - munkálkodik. A természetben végbemenő összes evolúciós folyamat, a népek vándorlásai, a királyságok és birodalmak megjelenése és eltűnése, a bonyolult kapcsolatok, amelyek gazdasági és politikai struktúráinkat alkotják, mindezek úgy tekinthetők, mint a szövet hosszanti és keresztirányú szálai, amelyekkel egy Takács a mintát szövötte. Ha egyszer meglátjuk ezt a mintát, az emlékezetünkben soha nem halványulhat el teljesen.

Rendíthetetlen bizalom és a szív békéje lesz azé, akinek az a sorsa, hogy akár csak egy futó pillantást is vethessen erre a tervre, hogy meglássa a "mennyei mintát", az Őstípusok Világát. Mert akkor minden kétséget kizáróan tudja, hogy a jelen tökéletlenségéből, annak minden diszharmóniájával és csúfságával együtt, egy olyan struktúra van kialakulóban, ahol egy eljövendő napon minden dolog - ember, madár, állat és növény - örömteli barátságban él majd egymás mellett.

Mert Ő, Aki épít, minden dolgok Szeretője, és az Ő Akarata, hogy az Ő mindent átölelő Szeretetét az "AMI LESZ"-ből a legtökéletesebben tükrözze a világunk, az "AMI VAN"-ban, mielőtt a művét az előre elrendelt céljához juttatja.

XII. fejezet

Minden tapasztalat, amelyet a lélek a munka és a növekedés korszakai során szerzett, hol férfiként, hol nőként, különböző fajokban és hitekben, egyetlen magaslatos Tapasztalathoz vezet - annak felfedezéséhez, hogy Ki vagy Mi az oka mindennek. Ez a Csoda azonban olyan sokdimenziós, hogy a természetét szavakkal csak sejtetni lehet, de soha nem lehet feltárni.

Minden lélek, aki elérte a célját, arra vágyik, hogy fiatalabb testvéreivel, akik még mindig az Ösvényt járják, megossza annak hírét, amit talált. Egyesek Istennek, Ishvarának, Adonainak, Úrnak, Ahuramazdának, Allahnak, Amitábhának, Törvénynek nevezik; mások az egyszerű "AZ" szóval írják le, mint az Atya, az Anya, a Lények Lénye, Démiurgosz a Teremtő, Zeusz az Istenek Istene, Személyes Isten, Személytelen Isten, és ez csak néhány az ezernyi név közül, amelyeket eddig használtak e Csoda leírására.

A jövőben ezerszer ezer új nevet fognak használni, ahogyan a lelkek milliói elérik céljukat, és amint a korszakok egymás után tovahaladnak.

Amikor ez a nagy Tapasztalat bekövetkezik, a lélek összetett létbe kezd, hol elzárkózva mindenkitől, önmagával megelégedve, mert benne van minden igazság, szeretet és boldogság forrása; máskor pedig kiönti szívét és elméjét, hogy egyé váljon minden szenvedővel, mintha nem is létezne számára a boldogság, amíg minden szenvedés el nem tűnik a Föld színéről.

Bár egy ideig úgy tűnt, hogy céljának elérésére kizárólag a saját Megváltása vagy Felszabadulása érdekében törekszik, amikor elérte azt, tudja, hogy ezt soha nem önmagáért, hanem mindenkiért tette. Döbbenetes módon felfedezi, hogy ő az egész emberiség bajnoka, védőpajzsa, magvetője, és hogy az ő érdekükben, nem pedig saját magáért fáradozott oly sokáig.

Amikor végre eljut a mindent megkoronázó eredményhez, örömmel tudja meg, hogy minden fűszál, minden virág, minden fa, minden madár, hal és állat figyelte a küzdelmét, reménykedett benne, vágyott a sikerére, mert halványan érezték, hogy az ő teljesítményében benne rejlik a saját valamikori eredményük ígérete.

Az, aki oly sok korszakon át lakott az "AMI VAN" világában, tudja, hogy ezentúl csak egyetlen Valóság létezik számára, az "AMI LESZ". Az "AMI LESZ" számára a Fény teljessége, az "AMI VAN" pedig pusztán árnyék. De tudja, hogy a milliók számára még mindig ez az árnyék jelenti a világosságot. Tudja, hogy ezentúl bárhol is legyen, a Földön vagy a Mennyben, a Nirvánában vagy azon túl, ők is vele együtt léteznek. Egyszerre lett Egy és Sok.

Most már ő maga a Törvény, a Bölcsesség, a Szeretet és a Béke megtestesítője. Az Örök Szépség benne lakozik, függetlenül attól, hogy a hús ruhája felfedi-e ezt a Szépséget vagy sem. Nézzon bármerre, számára csak az "AMI LESZ" van. Minden személy vagy dolog, mint olyan eltűnik, mert az ő szemében csak az Őstípus, az Isteni Elme Ideája létezik.

Egyesíti magában az eget és a földet. Soha nem szűnik meg ember lenni, ugyanakkor ő maga az Isten, a Tér, az Idő, az ok-okozati viszony, a jó, a rossz, a teremtés, de mindezek a címkék számára értelmetlenek. Örök Lakhelye az Őstípusok Világa; társai az Istenek; az énje tele van az Őstípus Elme boldogságával és szépségével, mindannak az Énjével, ami volt, van és lesz.

Örökké a szívében hordva a világot és mindazt, amit tartalmaz, ő maga is annak lakója – amit az egyszerű "AZ" szóval írnak le -, és ami az összes Világok Szíve.